

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: V. V., zast. Ing. Janem Červenkou, bytem Křivenecká 410/10, Praha 8 – Čimice, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze**, se sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2012, č. j. ZKI-O-145/1511/2011-MR, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 A 20/2012, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

### t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á**.
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

### O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 9. 1. 2013, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 17. 1. 2013, se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), a to „nařízení ústního projednání“ věci vedené u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) pod sp. zn. 7 A 20/2012 nejpozději do 28. 2. 2013. Svůj návrh odůvodnil tím, že od srpna 2012, kdy došlo k poslednímu úkonu ve spisu, dochází k průtahům v řízení, jelikož veškeré podklady pro rozhodnutí byly již shromážděny a jde pouze o právní posouzení legality rozhodnutí žalovaného soudem, které je možné po předchozím ústním jednání. Navrhovatel současně odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2012, č. j. Aprk 11/2012 – 65, které je podle něj příléhavé na tento případ.

K návrhu se vyjádřila předsedkyně senátu, který je příslušný ve věci rozhodnout. Uvedla, že věc byla po nápadu dne 6. 4. 2012 přidělena dne 12. 4. 2012 příslušnému soudci, který dne 13. 4. 2012 vydal pokyny k procesním úkonům. Úkony průběžně probíhaly až do 31. 7. 2012, kdy soudu došlo vyjádření navrhovatele k vyjádření žalovaného. Věci navrhovatele předchází v daném senátě 141 starších věcí, vzhledem k rozsahu celkového nápadu a k tomu, že uvedená věc nepatří mezi případy, pro které je stanovena lhůta k rozhodnutí zákonem, ani mezi případy vytčené zákonem k přednostnímu projednání, nebylo ji možno zařadit na pořad vyřízení dříve. Soud je vázán ust. § 56 s. ř. s. a projednává věci zásadně podle pořadí nápadu.

Z předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatel se žalobou ze dne 6. 4. 2012, doručenou městskému soudu téhož dne, domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného týkajícího se opravy chybného údaje katastru nemovitostí. Městský soud po obdržení žaloby nejdříve dne 17. 4. 2012 vyzval zástupce navrhovatele k předložení plné moci prokazující zmocnění zastupovat navrhovatele, což zástupce doložil soudu dne 26. 4. 2012. Usnesením ze dne 27. 4. 2012, č. j. 7 A 20/2012 – 22, soud vyzval navrhovatele k zaplacení soudního poplatku za žalobu ve výši 3000 Kč. Navrhovatel poplatek zaplatil dne 11. 5. 2012, soud dne 16. 5. 2012 poučil žalovaného o složení senátu, který věc bude projednávat a rozhodovat, současně žalovanému zaslal stejnopis žaloby a vyzval ho, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení této výzvy předložil soudu vyjádření k žalobě a úplný správní spis. Dne 18. 6. 2012 bylo městskému soudu doručeno vyjádření žalovaného k žalobě společně se správním spisem. Soud poté dne 21. 6. 2012 poučil navrhovatele o složení senátu, který věc bude projednávat a rozhodovat, a současně mu zaslal vyjádření žalovaného k žalobě. Uvedeného dne soud také vyzval Hlavní město Prahu, zda bude v daném řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Dne 31. 7. 2012 bylo soudu doručeno stanovisko navrhovatele k vyjádření žalovaného k žalobě. Dne 9. 1. 2013 zástupce navrhovatele nahlédl do spisu a poté dne 11. 1. 2013 byl doručen soudu návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

Při rozhodování o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu může příslušný soud stanovit lhůtu jen k provedení takového procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány (tvrzeny) průtahy. Uvedený závěr vyplývá nejen z ustanovení § 174a odst. 2, věty druhé, zákona o soudech a soudcích (označení procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy, je náležitostí návrhu, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat) a z ustanovení § 174a odst. 8, věty první, tohoto zákona (příslušný soud může určit lhůtu k provedení úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy), ale zejména ze zásady nezávislosti soudů a soudců při projednávání a rozhodování sporů a jiných právních věcí, která nesmí být dotčena tím, že by příslušný soud posuzoval - v rozporu se smyslem (účelem) řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu - nejen otázku určení lhůty k provedení procesního úkonu, ale rovněž to, ve vztahu k jakému procesnímu úkonu nastaly v řízení průtahy.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

Městský soud je podle § 56 s. ř. s. povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele (napadeno je rozhodnutí žalovaného týkající se opravy chybného údaje katastru nemovitostí) se však nejedná o věc, která podléhá režimu přednostního vyřizování podle § 56 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu městského soudu dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť městský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věci po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout, a to s přihlédnutím k pořadí, v jakém k němu došla (blíže viz shora uvedená rekapitulace spisu). Nelze tedy konstatovat, že byl ve shora uvedeném smyslu nečinný. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že soud má již shromážděny podklady pro rozhodnutí, neboť důsledkem této skutečnosti nemůže být ze strany soudu nerespektování zásady projednat a rozhodovat věci v takovém pořadí, v jakém k němu došly, s výjimkou věcí s režimem přednostního vyřizování, do kterého však věc navrhovatele nespadá. Vyhovění tomuto návrhu by totiž ve svém důsledku znevýhodňovalo ty účastníky, jejichž žaloby napadly dříve než žaloba navrhovatele.

Pro úplnost je nutno uvést, že odkaz navrhovatele na usnesení zdejšího soudu ze dne 15. 5. 2012, č. j. Aprk 11/2012 – 65, je nepatřičný, neboť lhůta, v níž nebylo rozhodnuto v odkazované věci, byla více než dva roky od zahájení řízení, zatímco v dané věci navrhovatele od zahájení řízení ještě neuplynula ani doba delší jednoho roku.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů neshledal ve věci průtahy, a proto návrh navrhovatele podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

**Poučení:** Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2013

JUDr. Radan Malík  
předseda senátu